

Î N C H E I E R E

31 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea Comercială
„Nadintrans” Societate cu Răspundere Limitată și Grosu Elena,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu
Răspundere Limitată „Tranzasig Prim” împotriva Societății Comerciale
„Nadintrans” Societate cu Răspundere Limitată și Grosu Elena cu privire la
încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de Grosu Elena și a fost menținută hotărârea din 25
martie 2016 a Judecătoria Buiucani municipiul Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 20 octombrie 2015 SRL „Tranzasig Prim” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva SC „Nadintrans” SRL și Grosu Elena cu privire la încasarea
datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, în urma colaborării între părți, SRL
„Tranzasig Prim” și-a asumat obligația de a elibera polițe de asigurare pentru
mijloacele de transport, iar SC „Nadintrans” SRL și-a asumat obligația de a achita
primele de asigurare, obligație care însă nu a fost executată.

A menționat că, la 14 noiembrie 2014 în adresa SC „Nadintrans” SRL a fost
expediată pretenția prin care s-a solicitat plata sumei datorate, însă aceasta a
refuzat să recepționeze scrisoarea.

La 13 ianuarie 2015 a fost expediată repetat pretenția prin care s-a solicitat
achitarea datoriei, dobânzii, penalității și cheltuielilor aferente, cu acordarea unui
termen de 5 zile, însă pârâtul nici la această solicitare nu a reacționat.

A relatat că, prin scrisoarea de garanție din 13 mai 2015, pârâtii au recunoscut
datoria și s-au obligat să restituie suma datorată până la 15 iulie 2015, precum și
penalitatea în mărime de 0,3% din suma neachitată.

Astfel, pârâtul a acoperit parțial datoria, dar nu dorește să o ramburseze în
totalitate, formând o datorie în sumă de 23 252,78 de lei.

Reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza prevederilor art. 512, 514, 572, 585, 619, 602, 1146 și 1156 Cod civil.

A solicitat, inclusiv în urma concretizării cerințelor, încasarea în mod solidar din contul SC „Nadintrans” SRL și Elenei Grosu a sumei datorate în mărime de 23 252,78 de lei, dobânzii de întârziere în sumă de 3479,60 de lei, penalității în sumă de 2556,49 de lei și cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 25 martie 2016 a Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău, cererea de chemare în judecată a fost admisă. A fost încasat din contul SRL „Nadintrans” și Elena Grosu, în mod solidar, în beneficiul SRL „Tranzasig Prim” datoria în mărime de 23 252,78 de lei, dobânda de întârziere în sumă de 3479,60 de lei, penalitatea în sumă de 12556,49 de lei, suma de 240 de lei cu titlu de cheltuieli pentru citarea pârâtului și cheltuielile de judecată privind achitarea taxei de stat în mărime de 1000 lei.

La 23 aprilie 2016, prin intermediul oficiului poștal, Grosu Elena a declarat apel împotriva hotărârii din 25 martie 2016 a Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău.

Prin decizia din 24 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Grosu Elena, a fost casată integral hotărârea din 25 martie 2016 a Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău și a fost emisă o nouă hotărâre de respingere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 08 noiembrie 2017 a Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul declarat de SRL „Tranzasig Prim”, s-a casat decizia din 24 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău, cu restituirea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Grosu Elena și a fost menținută hotărârea din 25 martie 2016 a Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău.

Pentru a decide astfel, prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluția pe prevederile art. 117, 118, 123 Cod de procedură civilă, art. 93 alin. (16) Cod fiscal, art. 1308 alin. (6), 1301, 1316 alin. (1) lit. c), 1146 alin. (1), 1156 Cod civil, art. 7 alin. (1)-(7), art. 8 alin. (1) și (4), art. 13 ale Legii cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule nr. 414 din 21 decembrie 2006.

În acest sens, instanțele de judecată au reținut că achitarea de către SRL „Naditrans” în beneficiul SRL „Tranzasig Prim” a unei părți din sumele indicate în facturi, constituie o acțiune concludentă a SRL „Naditrans” de recunoaștere a existenței raporturilor, precum și a datoriei față de SRL „Tranzasig Prim” în mărimea sumelor indicate în facturile fiscale, în calitate de acte de strictă evidență contabilă, care demonstrează existența operațiunii economice între părți.

Prin urmare, judecând apelul declarat de Elena Grosu, instanța de apel a conchis că prima instanță a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și corect a aplicat normele de drept material și procedural.

La 30 mai 2018, SC „Nadintrans” SRL și Grosu Elena au declarat recurs împotriva deciziei din 27 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, considerându-le neîntemeiate și ilegale prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, nefiind constatate și elucidate pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

Astfel, recurenții au relevat că instanța de apel a examinat superficial materialele dosarului și nu a apreciat toate aspectele date de către instanța de recurs la rejudecarea cauzei.

Recurenții au solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă integral.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 27 februarie 2018, dar date care ar confirma recepționarea deciziei instanței de apel, la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 30 mai 2018, este în termen.

Prin referința din 28 septembrie 2018, SRL „Tranzasig Prim” a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului în partea în care a fost declarat de către Grosu Elena, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Grosu Elena, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenței cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are

caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Referitor la recursul în partea în care a fost declarat de către SC „Naditrans” SRL, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție notează că, în conformitate cu art. 430 Cod de procedură civilă, sunt în drept să declare recurs părțile și alți participanți la proces; martorul, expertul, specialistul, interpretul și reprezentantul, cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată ce li se cuvine.

În conformitate cu art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

În conformitate cu art. 429 alin. (4) Cod de procedură civilă (în vigoare până la 01 iunie 2018), nu pot fi atacate cu recurs deciziile de trimitere a cauzei la rejudecare ce nu se supun niciunei căi de atac, nici hotărârile în a căror privință persoanele indicate la art. 430 nu au folosit calea de apel, din moment ce legea prevede această cale de atac, sau în privința cărora apelul a fost retras în modul prevăzut la art.374.

Completul constată că, hotărârea din 25 martie 2016 a Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău, a fost contestată cu apel în data de 23 aprilie 2016 doar de către Grosu Elena.

Astfel, SC „Naditrans” SRL a contestat decizia instanței de apel cu recurs, însă nu a utilizat calea apelului, prin urmare nefiind în drept să declare recurs.

În astfel de circumstanțe, completul conchide că, SC „Naditrans” SRL contrar prevederilor art. 429 alin. (4) Cod de procedură civilă, a depus cerere de recurs fără a folosi calea de apel, ceea ce este inadmisibil din moment ce legea prevede această cale de atac.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Societatea Comercială „Naditrans” Societate cu Răspundere Limitată și Grosu Elena.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), c), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Societatea Comercială „Naditrans” Societate cu Răspundere Limitată și Grosu Elena, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva